

Arrest

nr. 206 807 van 16 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LANDTSHEER
Bampslaan 19B
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LANDTSHEER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 22 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 oktober 2015.

1.2. Op 13 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 februari 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn, afkomstig uit Samar Khel, district Behsud in de provincie Nangarhar (Afghanistan). U zou daar altijd blijven wonen en werken alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. Sinds 2009 werkte u als technicus voor Deugro, een bedrijf dat goederen vervoerde binnen Afghanistan. U vervoegde hun chauffeurs op de route tussen Jalalabad en Kabul en stond in voor het onderhoud en herstelling van de koelwagens. Op een dag kreeg u echter een dreigtelefoon waarin een talib, een zekere I. eiste dat u ophield met werken voor dit bedrijf. U ontkende echter dat u voor hen zou werken, maar vertelde hen toch dat u zou stoppen. Eén à twee weken later kreeg u echter een tweede telefoontje, ditmaal van een andere talib, Sa. en ditmaal nam u de dreiging wel serieus. Niet veel later vond u echter op een vrijdag een dreigbrief bij u thuis, maar u bent niet op de hoogte van de inhoud ervan. U besloot daarop dat het beter was om even onder te duiken en trok naar uw zus in Jalalabad en verbleef er twee nachten alvorens Afghanistan te verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u een eerste asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: een originele taskara op uw naam en die van uw vader, twee verkiezingskaarten op uw naam en één stuk op die van uw vader, documenten van uw werkgever, een dreigbrief en de enveloppes waarmee uw documenten werden verstuurd. U voegde ook kopieën toe van de taskara van uw moeder, documenten van uw werkgever en foto's van uzelf.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS1, d.d. 4 augustus 2016, p. 2 & Gehoorverslag CGVS2, d.d. 5 december 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste legde u geen enkel overtuigend stuk neerleg ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 19 februari 2016, p. 1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw identiteit legde u dan wel een taskara (identiteitsbewijs) neer, al konden uw verklaringen omtrent dit document allerm minst overtuigen. Zo werd u gepolst naar de inhoud van uw eerste en enige identiteitsbewijs, maar had u de grootste moeite om hierover duidelijke verklaringen af te leggen. U werd immers gevraagd naar uw geboortedatum, waarop u nogal vreemd "78. Ik ben analfabeet, het is niet genoteerd, ik word 28 jaar", antwoordde. Echter, gevraagd naar de exacte maand en dag, moest u het antwoord schuldig blijven. U verwees naar uw taskara, maar had eigenlijk geen idee wat het antwoord dan wel moest zijn. Gepolst welke gegevens dan zouden vermeld staan op uw taskara, zoals uw leeftijd, ontweek u de vraag echter en meldde u dat het niet met zekerheid wordt vermeld. U werd meermaals gevraagd welke gegevens, zoals de leeftijd, dan wél staan vermeld op uw taskara, al leek u weinig gewillig om hierop te antwoorden. U liet dan wel één maal 23 jaar vallen, maar verder ontweek u de vraag steevast. Het enige dat u dan wel wenste te delen was dat uw taskara in 1393 (2014-2015 volgens de Gregoriaanse kalender) werd gemaakt. Dat u hier zo vaag en weinig veelzeggend op wenste te antwoorden, doet dan ook vermoeden dat u niet eens op de hoogte zou zijn van de inhoud van uw enige identiteitsdocument. Opmerkelijker was dan ook dat uit de vertaling van uw taskara bleek dat de inhoud niet eens overeenstemt met de zaken die u wel wenste te delen. Zo bleek ten eerste uw taskara uitgegeven in 1391 (2012-2013) en niet 1393 (2014-2015) zoals u verklaarde. Hoewel u de grootste moeite had om te vermelden welke leeftijd op uw taskara stond vermeld, doch één maal 23 jaar liet optekenen, wordt op uw taskara evenwel vermeld dat u 20 jaar oud was in 1389 (2010-2011).

U beweerde verder dat M. I. uw taskara signeerde, terwijl het eigenlijk een zekere Mo. lijkt te zijn geweest. **Dat u hierover eigenlijk helemaal niet op de hoogte zou zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit stuk.** In ieder geval, de vaststelling dat uw taskara ook afgestempeld werd in 1387 (2008-2009), ruim vier jaar vooraleer hij werd uitgegeven in 1391 (2012-2013), roept verder vragen op en ondermijnt de authenticiteit van uw taskara compleet. Uit toegevoegde informatie blijkt ook nog eens dat in Afghanistan allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, waardoor Afghaanse documenten an sich reeds weinig bewijswaarde bezitten (Gehoorverslag CGVS2, d.d. 5 december 2017, p. 3-4). **Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, gepaard met coherente verklaringen daaromtrent, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Ten tweede, en daarbij aansluitend, kan uw bewering een ongeletterde arbeider te zijn allerm minst overtuigen. Als verschoning voor uw gebrekkige kennis omtrent uw leeftijd en taskara haalde u immers aan een analfabeet te zijn (CGVS2, p. 3). Het is dan ook opvallend om vast te stellen, dat u als ongeletterde arbeider evenwel over meerdere profielen op Facebook (FB) zou beschikken, meerdere apps zou kunnen bedienen op uw smartphone en hier zelfs actief mee om lijkt te gaan. Dat u ten eerste zou beweren geen apps zoals Facebook op uw smartphone te hebben en uw gebruik hiervan wenste te verbergen, ofschoon dat wel het geval bleek, is overigens tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. U erop gewezen dat uw activiteit op sociale media moeilijk te rijmen valt met het profiel van een analfabeet, wijzigde u plots uw versie gedeeltelijk en meldde u nu toch te kunnen lezen. Dat uit één van uw profielen ook nog eens blijkt dat u studeerde aan de universiteit roept verder vragen op bij het door u geschetste profiel (CGVS2, p. 9-10). De vaststelling tot slot dat u uw verschillende documenten op de DVZ en het CGVS telkens met dezelfde handtekening ondertekende is opnieuw een sterke indicatie dat u wel degelijk geletterd bent en zich een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt. **U hebt het CGVS aldus geen duidelijk zicht gegeven op wie u bent en wat uw achtergrond dan wel zou zijn.**

Ten derde heeft u het CGVS eveneens geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. **Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit Samar Khel, Behsud in de provincie Nangarhar, en wel om volgende redenen.**

Zo bleek uw kennis over uw regio van herkomst bijzonder oppervlakkig voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. Zo werd u gevraagd naar de districten die aan uw eigen district Behsud zouden grenzen, waarop u er slechts vier kon benoemen. Het vijfde district, Chaparhar leek u te zijn vergeten. U gevraagd naar de provincies die grenzen aan uw eigen provincie, Nangarhar, somde u er correct drie op al zag u er twee over het hoofd. Dat ook Logar en Paktya aan Nangarhar grenzen, meldde u immers niet (CGVS1, p. 6). Vreemd genoeg zou u tijdens het tweede gehoor dan weer laten optekenen dat Laghman en Khost aan Nangarhar grenzen, doch u geen andere aangrenzende provincies kent (CGVS2, p. 23). Nangarhar heeft vijf aangrenzende provincies, waarvan Khost er geen is. Dergelijke tegenstrijdige en onvolledige verklaringen wijzen op het ingestudeerde karakter van uw verklaringen. Dat zo'n ingestudeerde verklaringen nooit volledig kunnen zijn, bleek ook uit het oppervlakkige karakter van hetgeen u dan wel wist te delen met het CGVS. U immers gevraagd naar de provinciehoofdsteden van de provincies die u liet optekenen kon u hier niet op antwoorden. U slaagde er verder wel in een groot aantal districten binnen de provincie Nangarhar op te sommen, maar wanneer u werd gepolst naar verdere informatie, zoals de respectievelijke districtscentra kon u ook hier helemaal niet op antwoorden. Verdere gevraagd of uw eigen district Behsud aan andere provincies zou grenzen, leek u het antwoord hierop niet te kennen daar u enkel Nangarhar, uw eigen provincie, liet vallen (CGVS2, p. 23).

Behsud grenst echter aan de provincie Laghman en wanneer u werd gepolst naar uw kennis omtrent Garghayi meende u verkeerdelijk dat dit in Kabul zou liggen. Qarghayi is een district in de provincie Laghman, dat grenst aan uw eigen district. Dat u hier niet van op de hoogte zou zijn onderstreept het oppervlakkige karakter van uw verklaringen. Zo zou u voor uw werk richting Kabul trekken, maar welke districten u daarvoor diende te doorkruisen wist u niet. U meende dat Ludin en Kunduzi twee provinciegouverneurs waren, al leek u niet te weten wanneer de machtsoverdracht plaatsvond, noch wist u waarom of had u verdere informatie omtrent deze personen. U liet verder twee namen vallen van talibs, maar kon verder niets over hen vertellen. Wie Ghairat Abdullah was, nochtans een prominente talib in de regio, wist u dan weer niet. Ook Amin Jan Kochay kende u niet, terwijl deze laatste talib nochtans werd gearresteerd in uw eigen beweerde dorp. U werd verder gepolst naar scholen in uw district, waarop u nogal vaag antwoordde dat er veel scholen in uw district zijn, doch u enkel die ene school in uw eigen dorp bij naam kon noemen. Gevraagd naar incidenten in uw regio somde u er twee op, al kon u deze allesbehalve plaatsen in de tijd en ofschoon u beweerde te hebben deelgenomen aan de verkiezingen kon u geen enkele partij bij naam noemen (CGVS2, p. 8-9, 24-26). Een dergelijke beperkte kennis valt geenszins te rijmen met uw bewering uw ganse leven in de regio te hebben gewoond. **Dat u van dit alles niet beter op de hoogte leek te zijn en slechts uiterst oppervlakkige kennis leek te bezitten is opmerkelijk en doet bovenal vermoeden dat u uw beweerde regio van herkomst al langer hebt verlaten dan u wenst te laten uitschijnen. De kennis die u dan wel lijkt te bezitten bleek dan weer bijzonder oppervlakkig en wijst dan ook op een zeker ingestudeerd karakter ervan.**

Ten vierde kon ook uw reisweg richting Europa niet overtuigen. Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (tickets, foto's, ...). U had verder geen idee wanneer exact u Afghanistan had verlaten en gevraagd langs welke provincies u reisde tot de grens met Iran slaagde u hier niet in duidelijk op te antwoorden. Zo liet u vallen dat u Laghman en Kabul zou passeren, terwijl de rest allemaal dorpen zouden zijn. Welke andere provincies u ongetwijfeld moet zijn gepasseerd tot aan de grens leek u niet te weten. De verschoning dat u 's nachts zou reizen kan niet overtuigen. Zo beweerde u ook de grens met Iran te zijn overgestoken in Kandahar, terwijl deze provincie niet eens grenst aan Iran. Waar exact u de grens passeerde wist u evenwel niet, noch kon u ook maar één plaats opsommen die u in Iran passeerde (CGVS2, p. 12-13). **Dat u over een dusdanig ingrijpende gebeurtenis niet meer zou kunnen vertellen dan bovenstaande is opmerkelijk en doet vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd dan u beweert.** Het CGVS wenst nog toe te voegen dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, d.d. 19 februari 2016, p. 8). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Ten vijfde spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo werd u tijdens het gehoor op het CGVS geconfronteerd met een aantal profielen waarvan u bevestigde dat het de uwe waren. Niet alleen bleek uit één van uw profielen dat u zou hebben gestudeerd aan de "Nangarhar University" in Jalalabad (supra), u bleek ook een groot aantal vrienden te hebben die in Jalalabad-stad of Kabul wonen. U ontkende (CGVS2, p. 10-11). **Het lijkt er hoe dan ook sterk op dat u beter vertrouwd bent met de stad Jalalabad dan u wenst te laten uitschijnen.** In dit licht kan ook nog worden vermeld dat u niet de minste moeite had om de weg van uw dorp richting Jalalabad gedetailleerd te beschrijven en er zelfs in slaagde verschillende wijken, buurten en plaatsen in de stad bij naam te noemen en precies te situeren (CGVS2, p. 7). Opvallend was echter dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS zoveel mogelijk uw mogelijke banden met Jalalabad trachtte te verbergen. Zo verklaarde u ten tweede gehore op het CGVS nu plots niet meer in de stad Jalalabad te hebben verbleven, terwijl u tijdens het eerste gehoor zou hebben overnacht bij uw zus in Jalalabad (CGVS1, p. 16-17 & CGVS2, p. 6). U beweerde overigens dat uw zus heden niet meer in Jalalabad zou wonen, maar dat zij richting Kama district zou zijn getrokken. Los van de vaststelling dat u deze bewering niet wist te staven, waardoor dit niets meer dan een blote bewering is, kan uw bewering an sich eigenlijk niet overtuigen. U beweerde dat zij de stad zouden verlaten aangezien "het werk niet goed ging", doch gevraagd waarom men hun zaak had opgedoeft, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS2, p. 8). Wanneer zij de stad hadden verlaten, wist u evenmin (CGVS2, p. 19-20). Wat er ook van zij, dat men dan zou besluiten de stad achter te laten om in een klein dorpje als taxichauffeur te werken is weinig aannemelijk en gezien de prominentere aanwezigheid van de taliban in dergelijke districten nog onwaarschijnlijker.

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel, uw meest recente verblijfsplaatsen en uw sociaal netwerk in Afghanistan waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas zou echter ook nog blijken uit de talrijke vaag- en tegenstrijdigheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Zo beweerde u tot uw vertrek als technicus voor het bedrijf Deugro te werken, al konden uw verklaringen hieromtrent niet overtuigen. Zo had u geen idee sinds wanneer exact u voor deze firma werkte, noch kon u ook nog maar iets anders vertellen over dit bedrijf dan: "Het is een groot bedrijf". U vermeldde enkel in contact te staan met een zekere T., maar wie zijn overste was, wist u niet. Wat er ook van zij, u zou verantwoordelijk zijn voor het onderhoud van de koelwagens, maar leek hier vreemd genoeg niet eens een opleiding voor te hebben gekregen. Dat u dit dan zomaar zou hebben geleerd is bedenkelijk. U werd gevraagd hoe men uw werkgever zou spellen, maar kon hierop niet antwoorden, noch wist u hun logo te schetsen (CGVS2, p. 15-17). In ieder geval had u verder de grootste moeite om de werking van het transportbedrijf ook nog maar enigszins te schetsen. Zo vermeldde u dat men de goederen diende te brengen naar "supreme" en gevraagd wat "supreme" dan wel zou zijn antwoordde u dat dit een groot warehouse was. U gevraagd om "supreme" te omschrijven liet u nogal vaag vallen dat het "een soort plaats was, beveiligd door spijkerdraad", maar welk soort plaats het was wist u niet. Waar het exact lag leek u evenmin te weten: "Op de weg naar Baghram, of Sarak-e-Naw" (CGVS2, p. 18). Vreemd genoeg had u tijdens het gehoor met de DVZ nog laten optekenen dat u eigenlijk goederen leverde aan Navo-bedrijven (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), waarop u enkel antwoordde dat "supreme" een Navo-bedrijf zou zijn (CGVS, p. 18). Waarom u dit niet gewoon vertelde toen u om meer informatie werd gevraagd, is niet duidelijk en ondermijnt uw geloofwaardigheid. U legde ter staving van uw werk een aantal documenten neer al konden ook deze niet overtuigen. Vooreerst dient immers te worden gewezen op de eerdere vaststelling dat allerhande Afgaanse documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bovendien blijken uw documenten grotendeels kopieën en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk (supra). U beweerde verder dat u reeds sedert 2009 voor deze firma zou werken, doch is het opvallend dat u enkel documenten uit 2012 wist neer te leggen. Dat u voor de andere periode geen documenten zou hebben gevraagd kan niet overtuigen (CGVS2, p. 18). In ieder geval, u gevraagd naar de inhoud van uw documenten, liet u merkwaardig genoeg vallen dat u ze niet kon lezen al liet u optekenen dat uw naam staat vermeld en dat u de goederen had afgeleverd (CGVS2, p. 14, 19). U legde tot slot ook een aantal foto's neer al kan aan dergelijke privéfoto's weinig waarde worden gehecht, daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U had verder geen idee wanneer deze foto's werden genomen, noch kon u een logische verklaring bieden waarom u dergelijke foto's in de eerste plaats zou maken. Dat u overigens enkel en alleen zichtbaar bent op één foto, maar niet op de foto's waar effectief wordt gewerkt, doet dan ook vermoeden dat deze ene foto enkel en alleen werd gemaakt ten behoeve van uw asielaanvraag (CGVS2, p. 14).

Verder konden ook de problemen die u zou hebben gekend niet overtuigen. U gevraagd wanneer u voor het eerst bedreigd werd, kon u dit niet exact plaatsen in de tijd. U beweerde door een zekere "Q. I. K. I." te zijn bedreigd, maar gevraagd naar verdere informatie omtrent deze persoon bleef u het antwoord schuldig. Dat u overigens zou beweren dat u na de dreiging toch nog zou verdergaan met uw werk is, gezien de reputatie van de taliban in uw contreien op zich al niet aannemelijk. U zou één à twee weken later opnieuw worden bedreigd, al wist u ook nu niet wanneer exact dat was. U kreeg deze keer telefoon van Sa. K., al kon u ook over deze persoon niets vertellen. U zou daarna een dreigbrief ontvangen, al wist u niet exact wanneer. Opmerkelijker was echter dat u niet eens op de hoogte was van de inhoud van de dreigbrief, noch had u de moeite gedaan dit te weten te komen (CGVS2, p. 21). U beweerde overigens na uw problemen twee dagen in Jalalabad te hebben verbleven (CGVS2, p. 6) en ofschoon u eerder had beweerd nooit elders te hebben verbleven –zelfs kort- (CGVS2, p. 5), had u tijdens het eerste gehoor nog laten optekenen acht nachten in Jalalabad te hebben verbleven na uw problemen (CGVS1, p. 17). **Dergelijke vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook eens te meer.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden grotendeels hierboven besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Wat betreft de overige documenten dient opnieuw te worden gewezen op de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten. De taskara's zouden hoogstens de identiteiten van de personen in kwestie kunnen staven. U hebt uw familieband met de personen in kwestie echter geenszins aannemelijk weten te maken. Wat betreft uw verkiezingskaart kan worden vastgesteld dat hierop zelfs een geboortedatum staat vermeld, terwijl u zelf niet eens bij benadering uw geboortedatum zou kennen. Dat uw kaart dan wel een datum zou vermelden en u hier niet van op de hoogte te leek te zijn, ondermijnt in ieder geval de authenticiteit ervan. De enveloppes bewijzen dat u post krijgt uit Afghanistan, zij het uit **Kabul**.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS1, d.d. 4 augustus 2016, p. 2 & Gehoorverslag CGVS2, d.d. 5 december 2017, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel, verblijfplaatsen, netwerk, reisweg en relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS2, p. 11), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende nieuwe stukken: een kopie van de vertaling van verzoekers Afghaanse identiteitskaart, een verklaring van de dorpsoudsten, een verklaring van de tolk T. G.-P. dat de beëdigde vertaling nog op zich laat wachten doch nagestuurd kan worden, met een vertaling van verzoekers Afghaanse identiteitskaart (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van het feit dat hij weigerde in te gaan op hun vraag om zijn werkzaamheden stop te zetten bij het bedrijf Deugro. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker geen enkel overtuigend stuk voorlegt ter staving van zijn identiteit; (ii) verzoekers bewering als zou hij een ongeletterde arbeider zijn allerm minst kan overtuigen; (iii) verzoeker evenmin een duidelijk zicht biedt op zijn herkomst, noch zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België nu zijn verklaringen over zijn (recente) herkomst uit Samar Khel, Behsud in de provincie Nangarhar niet geloofwaardig zijn; (iv) verzoekers reisweg evenmin kan

overtuigen; (v) de vaststelling dat verzoeker geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij reisde op zijn weg naar België verder afbreuk doet aan zijn vrees voor vervolging; (vi) verzoekers Facebook verder zijn beweringen tegenspreekt en erop wijst dat hij beter vertrouwd is met de stad Jalalabad dan hij wenst te laten uitschijnen; (vii) hoe dan ook verzoekers vluchtrelaas talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden bevat waardoor hieraan geen geloof kan worden gehecht; (viii) ook verzoekers voorgehouden problemen niet kunnen overtuigen en (ix) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 of 48/2 van de Vreemdelingenwet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker wijst op elementen die hij volgens hem wel correct en gedetailleerd heeft uiteengezet over zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen wel correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en ingestudeerde karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

Verzoeker wijst voorts op zijn laaggeschooldheid als reden waarom hij bepaalde districtscentra of provinciehoofdsteden niet kon opgeven, noch hun exacte geografische ligging, alsook bepaalde aanvallen door de taliban. De Raad merkt in dit verband op dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding mag worden verwacht dat hij afdoende correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving, de veiligheidssituatie en geografische gegevens. Hoe dan ook moet tevens worden opgemerkt dat deze kennis niet louter schoolse kennis betreft. In het dagelijkse leven wordt er ongetwijfeld gesproken over nabije districten, provincies en provinciehoofdsteden. Het is in dit opzicht dan ook frappant dat verzoeker hierover onvolledige en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt, hetgeen niet aannemelijk is indien hij gedurende jaren en tot aan zijn vertrek uit Afghanistan deel uitmaakte van de Afgaanse maatschappij. Met het betoog dat het normaal is dat verzoeker niet elk voorval specifiek kan vermelden aangezien er op regelmatige aanvallen plaatsvinden door de taliban en Afghanistan een land in oorlog is waar zeer veel incidenten gebeuren, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen niet als dienstig verweer kan worden aanzien om de pertinente vaststellingen dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal lichtzinnig stelt dat geen rekening kan worden gehouden met de door hem voorgelegde documenten die zijn verblijfplaats kunnen staven omdat men in Afghanistan eenvoudig aan valse papieren kan raken. Hij hekelt dat er geen bewijs voorligt dat de door hem voorgelegde documenten effectief vals zouden zijn. Verzoeker blijkt er derhalve ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal op goede gronden dat de voorgelegde taskara niet kan overtuigen omdat verzoeker de grootste moeite had om duidelijke verklaringen af te leggen over de inhoud van de taskara, omdat de weinige inhoud die verzoeker prijsgeeft bovendien niet overeenstemt met de vertaling van de taskara, omdat verzoekers taskara ruim vier jaar voor zijn uitgifte werd afgestempeld en omdat in Afghanistan allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of kunnen worden nagemaakt tegen betaling. Met betrekking tot de overige taskara's overweegt de commissaris-generaal pertinent dat zij hoogstens de identiteit van de personen in kwestie kunnen staven, doch dat verzoeker zijn familieband met deze personen allerm minst aannemelijk weet te maken. Over de verkiezingskaart staat in de bestreden beslissing nog terecht te lezen dat hierop een geboortedatum staat vermeld, terwijl verzoeker voorhoudt zelfs niet bij benadering zijn geboortedatum te kunnen geven, hetgeen dan ook in ernstige mate de authenticiteit van de kaart ondermijnt. De enveloppe toont enkel aan dat verzoeker post krijgt uit Afghanistan, meer bepaald Kabul. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker betoogt nog dat hij een kopie van zijn paspoort heeft opgevraagd bij de bevoegde instanties in Afghanistan en legt dit neer ter terechtzitting (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het document vermoedelijk is afgeleverd op basis van de taskara van verzoeker en zijn verklaringen en de gegevens aangaande onder meer zijn herkomst aldus werden overgenomen van de taskara, zodat ook aan het kopie van paspoort geen bewijswaarde kan worden toegekend. Te meer nu het slechts een kopie betreft dat door knip- en plakwerk eenvoudig te manipuleren is. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') met betrekking tot corruptie en documentfraude in Afghanistan blijkt bovendien dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afgaanse documenten gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan relativeert.

Ook de verklaring van de dorpsoudsten (rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermog niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Daargelaten de vaststelling dat het stuk niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betreft het opnieuw slechts een kopie waaraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend. Te meer nu uit de vertaling geen enkele datum op te maken valt, hetgeen verder doet twifelen aan de authenticiteit van het document. Overigens kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, worden verzoekers werkzaamheden voor het internationaal bedrijf Deugro wel degelijk betwist door de commissaris-generaal omwille van de vele vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en kunnen zij derhalve allerminst als vaststaand worden beschouwd. Zo overweegt de commissaris-generaal terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet kan aangeven wanneer hij precies voor de firma werkte, noch dat hij niets anders kan vertellen over dit bedrijf dan dat het een groot bedrijf is, dat ze logistieke hulp aan buitenlanders voorzien (administratief dossier, stuk 5, p. 15-17 en stuk 13, p. 9-10). Ook is verzoeker niet in staat om de naam van het bedrijf te spellen, dan wel het logo te schetsen of hun exacte locatie weer te geven (administratief dossier, stuk 5, p. 15 en 18). Verzoeker blijkt bovendien moeilijkheden te hebben om de werking van het transportbedrijf ook maar enigszins te schetsen (administratief dossier, stuk 5, p. 17-18) en vermeldt tijdens het tweede gehoor bovendien niet spontaan dat het bedrijf aan NAVO zou leveren, zoals hij nochtans op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen (administratief dossier, stuk 21, vraag 3.5.). Voorts oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de door verzoeker voorgelegde documenten in dit verband niet kunnen overtuigen, waar in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt: *"(...) Vooreerst dient immers te worden gewezen op de eerdere vaststelling dat allerhande Afghaanse documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nageemaakt. Bovendien blijken uw documenten grotendeels kopieën en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk (supra). U beweerde verder dat u reeds sedert 2009 voor deze firma zou werken, doch is het opvallend dat u enkel documenten uit 2012 wist neer te leggen. Dat u voor de andere periode geen documenten zou hebben gevraagd kan niet overtuigen (CGVS2, p. 18). In ieder geval, u gevraagd naar de inhoud van uw documenten, liet u merkwaardig genoeg vallen dat u ze niet kon lezen al liet u optekenen dat uw naam staat vermeld en dat u de goederen had afgeleverd (CGVS2, p. 14, 19). U legde tot slot ook een aantal foto's neer al kan aan dergelijke privéfoto's weinig waarde worden gehecht, daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U had verder geen idee wanneer deze foto's werden genomen, noch kon u een logische verklaring bieden waarom u dergelijke foto's in de eerste plaats zou maken. Dat u overigens enkel en alleen zichtbaar bent op één foto, maar niet op de foto's waar effectief wordt gewerkt, doet dan ook vermoeden dat deze ene foto enkel en alleen werd gemaakt ten behoeve van uw asielaanvraag (CGVS2, p. 14)."* Dit alles leidt ertoe te besluiten dat verzoeker zijn werkzaamheden voor het transportbedrijf Deugro allerminst aannemelijk maakt, waardoor ook zijn voorgehouden problemen met de taliban omwille van die werkzaamheden niet geloofwaardig zijn.

De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest te worden beschouwd als een ongelovige omwille van zijn verblijf in Europa, dient te worden opgemerkt dat hij zich beperkt tot een blote bewering die hij op geen enkele wijze *in concreto* uitwerkt en/of staakt. Verzoeker toont immers niet aan waarom hij precies als ongelovige zou worden beschouwd of welke gevolgen dit zou hebben.

Behoudens het voorgaande, voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad deze stukken om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de pertinente motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoeker op generlei wijze aantoont dat hij in Afghanistan om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging, is de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden *in casu* niet dienstig.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals in de bestreden beslissing en hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek naar België verbleven heeft in het district Behsud in de provincie Nangarhar, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER